

Arrest

nr. 66 131 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VROMBAUT loco advocaat W. GARDIN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Liberiaanse nationaliteit te bezitten en niet te weten waar u geboren bent. U kent uw etnische origine niet. U bent lid van de pinksterkerk. Toen u nog erg jong was werd u door een Ghanese vrouw, (C.B.), die regelmatig van Ghana naar Liberia reisde, vanuit Liberia meegenomen naar Ghana. Uw biologische ouders zouden zijn overleden. Zij voedde u op als haar eigen dochter. 7 à 8 jaar geleden huwde u met (B.), een moslim. U wilde dit niet omdat u christen was, maar uw man gaf u de garantie dat u uw eigen geloof kon blijven belijden na jullie huwelijk. Ongeveer 3 jaar geleden vertelde (C.) u op haar sterfbed dat zij uw echte moeder niet was, dat u Liberiaanse was en dat zij u naar Ghana had meegenomen omdat uw ouders waren overleden. Na haar dood veranderde uw echtgenoot zijn houding; hij wilde niet meer dat u naar de kerk ging en verwachtte dat u moslim zou worden. U weigerde

dit. Hij mishandelde u regelmatig en uitte meermaals doodsbedreigingen aan uw adres. Hij voelde zich gesterkt in zijn overtuiging dat niemand verontrust zou zijn als hij u zou vermoorden, omdat u – sinds de dood van (C.) - geen familie meer had. Hij bracht ook regelmatig andere vrouwen mee naar huis en verweet u dat u hem na al die jaren nog geen kinderen had geschonken. Uiteindelijk sprak u onlangs een vriendin – ma Adjoa – aan over uw problemen en zij adviseerde u om geld te stelen van uw man en hiermee uw vertrek uit Ghana te regelen. U stal 6.500 Euro en hiermee regelde uw vriendin via een passeur – Francis – een paspoort en visum. U vertrok vanuit Accra met eindbestemming Parijs. Op de luchthaven van Zaventem werd u op 27 juni 2011 door de Federale Politie tegengehouden omdat het visum in het Ghanees paspoort dat u bij zich had vervalst bleek te zijn. U vroeg op 27 juni 2011 asiel aan (zie verslagen BN/3292/11 en VVR/708/ET, beiden dd. 27 juni 2011). U hoorde nadien van een vriendin van u, Jennifer, die samen met u aankwam op de luchthaven van Zaventem, maar naar Ghana werd gerepatriëerd, dat uw echtgenoot een klacht zou hebben ingediend bij de politie wegens diefstal en ook aangifte zou hebben gedaan van uw verdwijning. Er zou een poster van u in de krant zijn verschenen. Nadien zou Jennifer hebben gezegd dat dit een leugen was.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat volstrekt geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u de Liberiaanse nationaliteit zou bezitten.

Toen de interviewer van het Commissariaat-generaal u aan het begin van het gehoor vroeg of u nog vragen had voorafgaand aan het gehoor, wist u niet meteen wat gezegd en was het uw advocate die u er attent op maakte dat u iets wilde zeggen in verband met uw paspoort. Hierop zei u dat er u werd gevraagd of u uw paspoort zelf maakte en dat u zei dat iemand het voor u maakte. Toen uw advocate u er attent op maakte dat er toch een vergissing stond op het paspoort en de interviewer daarop vroeg 'wat voor vergissing?', wist u nog niet waarop uw advocaat doelde. Pas toen uw advocaat expliciet zei 'je zei dat je van Ghana was, maar van waar ben je?', haalde u aan dat u van Liberia bent en dat u op zeer jonge leeftijd naar Ghana werd gebracht (gehoor CGVS, p. 2). De vaststelling dat uw advocate u de woorden - dat uw nationaliteit niet klopt - echt in de mond moest leggen, roept al bij voorbaat vragen op bij de waarachtigheid dat u een andere nationaliteit heeft dan deze die op het door u voorgelegde paspoort staat.

Verder zijn er nog diverse aanwijzingen om aan te nemen dat u niet de Liberiaanse, maar wel degelijk de Ghanese nationaliteit heeft.

Vooreerst legde u bijzonder vage verklaringen af over uw Liberiaanse roots.

U kon niet antwoorden op de vraag hoe jong u was toen u (van Liberia) naar Ghana zou zijn gebracht (gehoor CGVS, p. 2); uw geboorteplaats in Liberia was u onbekend (gehoor CGVS, p. 2) en u wist evenmin tot welke etnie u behoort (gehoor CGVS, p. 4). U kent ook de namen van uw ouders niet (gehoor CGVS, p. 2). U verantwoordde dit meermaals door te stellen dat de vrouw die u naar Ghana bracht het u niet zei (gehoor CGVS, p. 2 en 4). Niettemin zou men toch veronderstellen dat u het haar zou hebben gevraagd, omdat deze gegevens (namen van de ouders, etnie, geboorteplaats,...) de essentie van iemands identiteit uitmaken. Te meer omdat u verklaarde dat de vrouw die u uit Liberia naar Ghana zou hebben meegenomen wel uw precieze geboortedatum (22 december 1979) kende, waaruit kan worden afgeleid dat zij wél over accurate gegevens met betrekking tot u kon beschikken.

Verder verklaarde u niet te weten of u ooit enig identiteitsdocumenten van Liberia heeft gehad (gehoor CGVS, p. 4). U legde in elk geval geen enkel document voor om uw Liberiaanse nationaliteit te staven.

Daarnaast zijn uw verklaringen ook niet verenigbaar met uw bewering dat u als Liberiaanse (en dus als buitenlander) in Ghana heeft geleefd.

Op de vraag of u als buitenlander die al meer dan 20 jaar in Ghana leeft nooit de Ghanese nationaliteit probeerde te verwerven, antwoordde u ontkennend en zei u dat u er niet aan dacht (gehoor CGVS, p. 5), hetgeen weinig overtuigende voorkomt, te meer omdat uit de Ghanese 'Citizenship act, 2000 (ACT 591)' blijkt dat u via naturalisatie de Ghanese nationaliteit had kunnen verwerven (zie informatie in het administratief dossier). Het is tevens merkwaardig dat Comfort uw verblijf in Ghana nooit zou hebben geregulariseerd, te meer daar u verklaarde dat zij u opvoedde als haar dochter (gehoor CGVS, p. 5) en dat uit hogervermelde 'Citizenship act, 2000 (ACT 591)' ook blijkt dat een kind van niet-Ghanese ouders via adoptie de Ghanese nationaliteit kan verwerven (zie informatie in het administratief dossier). Uw bewering dat u als Liberiaanse zonder papieren in Ghana nooit problemen had, want 'in Ghana is het zo niet, als je binnenkomt ben je vrij' (gehoor CGVS, p. 13) strookt volstrekt niet met de vele regulaties en beperkingen van verblijf van buitenlanders zoals die staan verwoord in de 'Immigration Act, 2000 (ACT 573)' (zie informatie in het administratief dossier). Deze bewering is een bijkomende negatieve indicatie voor uw bewering dat u Liberiaanse was in Ghana. Verder, en niet in het minst, stelde u in Ghana – in het kader van de verkiezingen waarbij president Kufuor aan de macht kwam - een 'voting card' te

hebben gekregen als identiteitsdocument (gehoor CGVS, p. 4) en verklaarde u 4 jaar geleden ook effectief te hebben gestemd bij deze verkiezingen (gehoor CGVS, p. 12). Uit informatie van de Ghanese 'Electoral Commission' waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat de eerste voorwaarde om geregistreerd te worden bij verkiezingen precies het Ghanees burgerschap is (zie informatie in het administratief dossier), hetgeen toelaat om te concluderen dat u 4 jaar geleden het Ghanees burgerschap dan ook had en vrijwel zeker nu ook nog heeft.

Op de vraag waarom u - als u werkelijk de Liberiaanse nationaliteit zou hebben - voor uw afreis naar Europa geen Liberiaans paspoort voor u liet maken (in plaats van een Ghanees), antwoordde u het niet te weten (gehoor CGVS, p. 12).

Dit alles laat toe om geen geloof te hechten aan uw Liberiaanse nationaliteit. Er zijn tevens belangrijke doorslaggevende elementen om ervan uit te gaan dat u de Ghanese nationaliteit heeft. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van Ghana, en niet ten aanzien van Liberia.

Voor wat de door u ingeroepen asielmotieven betreft, met name de vrees dat uw echtgenoot u zal vermoorden omdat u weigert moslim te worden, kan het volgende worden opgemerkt.

Er rijzen zeer grote twijfels over uw verklaring dat u gedurende 7 à 8 jaar (met een moslim) bent getrouwd (gehoor CGVS, p. 3) en dat hij u gedwongen zou hebben om moslim te worden.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u verklaarde dat uw man 'Baba' werd genoemd, maar voor het overige niet weet hoe zijn volledige naam luidt (gehoor CGVS, p. 3 en 6). Gezien de lange duur van jullie relatie is dat wel bijzonder bedenkelijk. U kon evenmin preciseren wanneer u uw man voor het eerst ontmoette (gehoor CGVS, p. 7) en u kon ook niet zeggen hoe oud u toen was (gehoor CGVS, p. 8). U verklaarde een traditioneel huwelijk met hem te hebben gesloten en wanneer u gevraagd werd volgens welke traditie, antwoordde u volgens moslimtraditie (gehoor CGVS, p. 3). Gevraagd naar wat er tijdens uw huwelijk specifiek was voor de moslimtraditie, antwoordde u dat colanoten en 'hacks' worden gedeeld en dat uw man geld gaf aan uw 'moeder' (gehoor CGVS, p. 9). Wanneer u werd gezegd dat het overhandigen van colanoten toch geen typisch moslimgebruik is (gehoor CGVS, p. 8), antwoordde dat er colanoten uitgedeeld werden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het gebruik van colanoten vooral in West-Afrika wijd verspreid is en sinds eeuwen een belangrijke rol speelt in het sociale leven. Het gebruik ervan wordt ook aanvaard in plaatsen waar het traditionele anemistische geloof werd vervangen door christianisme of islam (zie informatie in het administratief dossier). Hieruit blijkt dat het gebruik van colanoten zeker geen typisch islamitisch gebruik is. U verklaarde ook dat uw man geld gaf aan de vrouw die u opvoedde, maar toen gevraagd werd hoeveel er werd betaald, kon u dat vreemd genoeg niet preciseren (gehoor CGVS, p. 9). U verklaarde dat er geen imam aanwezig was tijdens jullie huwelijk en dat de broer van uw man de ceremonie leidde, maar u kon niet antwoorden op de vraag of die broer dan imam is (gehoor CGVS, p. 9).

U stelde dat uw man naar de moskee ging, maar u bleek de naam van de moskee niet te kennen (gehoor CGVS, p. 10). U zei dat uw man soms naar de imam ging (gehoor CGVS, p. 8) en verklaarde dat u uw man de naam van zijn imam hoorde noemen, maar u kon de naam niet reproduceren (gehoor CGVS, p. 10). U beweerde ten onrechte een moslim 6 keer per dag moet bidden (zie informatie in het administratief dossier) en wanneer u gevraagd werd in welke richting zij moeten bidden, stond u recht en draaide u zich in een bepaalde richting, maar u kon niet preciseren waarom een moslim in de richting moest bidden die u aangaf, en niet in een andere richting (gehoor CGVS, p. 10). Indien u werkelijk gedurende 7 à 8 jaar met een moslim getrouwd was die thuis zijn gebed deed (gehoor CGVS, 10), is het niet aannemelijk dat u de basismodaliteiten om als moslim te bidden niet zou kennen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u 7 à 8 jaar geleden met de moslim 'Baba' trouwde. Bijgevolg kan de geloofwaardigheid van de beweerde mishandelingen en bedreigingen door uw man Baba in deze specifieke context, al bij voorbaat worden betwijfeld.

Met betrekking tot het dwangelement in jullie relatie, met name uw bewering dat uw man u na 5 jaar huwelijk wilde dwingen om moslim te worden kan het volgende worden gezegd. U stelde dat hij u – vanaf het moment dat jullie ongeveer 5 jaar getrouwd waren - verplichtte om moslim te worden en dat hij u sloeg, beledigde, bedroog met andere vrouwen en hij ermee dreigde om u te doden (gehoor CGVS, p. 6). De vaststelling dat u nog 2 à 3 jaar in Ghana bent gebleven, ondanks de permanente mishandelingen en doodsb bedreigingen, laat toe om de geloofwaardigheid ervan in twijfel te trekken. Wanneer u werd gevraagd of u in die 2 à 3 jaar niet de kans kreeg om weg te lopen, antwoordde u dat u niet wist waar u naartoe moest (gehoor CGVS, p. 11), maar van iemand die diverse keren doodsb bedreigingen beweert te hebben gekregen (gehoor CGVS, p. 10) zou men toch verwachten dat zij zich – zei het minstens tijdelijk – in veiligheid zou brengen. U zei dat u pas nu besloot te vertrekken nadat een vriendin u het idee gaf om geld te stelen van uw (bemiddelde) man en dat te gebruiken om het land te verlaten (gehoor CGVS, p.11). Het is merkwaardig dat u in uw preciaire en levensbedreigende situatie nooit zelf op dat idee bent gekomen. U stelde verder niet naar de politie te zijn geweest in verband met de mishandelingen/doodsb bedreigingen vanwege uw man, omdat u ervan

overtuigd was dat hij niet zou gearresteerd worden (gehoor CGVS, p. 11), maar vermits u het nooit probeerde zijn dit puur speculatieve verklaringen.

Uit het voorgaande blijkt dat u evenmin overtuigd heeft dat u gedurende 2 à 3 jaar door uw man gedwongen werd om moslim te worden.

Uit het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legde geen onmiskenbaar authentieke documenten voor om uw identiteit en (Liberiaanse) nationaliteit te staven. Het Ghanees paspoort (nr. H2221932) dat u voorlegde, bleek een vervalst visum te bevatten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet van 1980 en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster werpt in haar verzoekschrift op dat het niet verwonderlijk is dat haar raadsman haar er diende attent op te maken dat er fouten in haar paspoort stonden aangezien zij analfabeet is en het interview voor haar bovendien een stresserende ervaring was.

Voorts stelt verzoekster dat zij op zeer jonge leeftijd door (C.) is meegenomen naar Ghana waardoor zij zich niets meer kan herinneren over haar leven in Liberia. Zelfs indien (C.) over meer gegevens over verzoeksters herkomst beschikte, betekent dit niet dat zij deze wenste mee te delen aan verzoekster.

De twijfels die verweerder heeft betreffende haar nationaliteit verantwoorden niet dat verzoeksters asielaanvraag beoordeeld wordt ten aanzien van Ghana in plaats van Liberia.

Verzoekster heeft inderdaad geen kennis van de islam omdat zij lid is van de pinksterkerk en geen interesse noch de intentie had om zich te verdiepen in of te bekeren tot de islam.

2.2.1. Verzoekster voert aan dat zij de Liberiaanse nationaliteit heeft.

2.2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en

48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekster de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De Raad merkt op dat het allereerst de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

De juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon *“die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil invoeren”* en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen roepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de asielzoeker ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

2.2.3. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake haar voorgehouden Liberiaanse nationaliteit. Verzoekster kan evenmin enig gegeven aanbrengen waaruit haar Liberiaanse herkomst zou kunnen blijken. Dit klemmt des te meer daar verzoekster in Ghana in het bezit was van een *‘voting card’* die ze gebruikte als identiteitskaart (gehoor CGVS, p.4) en waarmee ze ook daadwerkelijk haar stem uitbracht (*ibid.*, p.12). Verzoekster participeerde aldus als volwaardig burger in de Ghanese maatschappij. Dienvolgens beoordeelde verweerder terecht verzoeksters asielaanvraag ten aanzien van Ghana.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster doet geen poging om de motivering te weerleggen waar deze handelt over haar onwetendheid inzake de persoon die zij als haar achtgenoot aanduidt. Terecht werd vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat zij zijn naam niet kent, niet kon melden wanneer zij hem voor het eerst zag en hoe oud hij toen was.

Verzoekster was eveneens onwetend over zijn moslimgeloof niettegenstaande zij voorhoudt zeven tot acht jaar met hem getrouwd te zijn geweest. De bewering dat zij geen interesse noch intentie had om zich te bekeren tot de islam impliceert niet dat zij onwetend is omtrent de gebruiken die het dagelijkse leven van haar echtgenoot (en aldus hun huwelijksleven) bepaalden. Derhalve werd terecht geoordeeld

dat zij niet aannemelijk maakt gehuwd te zijn geweest met een moslim noch dat zij ingevolge dit huwelijk zich zou dienen te bekeren.

De bestreden beslissing vindt steun het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,

dhr. R. SANEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS